

Prædiken til 3. søndag efter påske Joh. 14, 1-11

”Jeg er vejen, sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min Fader”, siger Jesus i dagens evangelium. Og vi er her ved dén kristne grundtanke, at det er gennem Jesu ord og gerninger, vi lærer Gud at kende, at Han er vejen til Gud, vejen uden hvilken ingen kommer til Gud. Men er han også den eneste? Det er svært ikke at stille det spørgsmål i en tid, hvor vi ikke kan undgå at høre om og komme i kontakt med mennesker, der har en anden tro end den kristne, vi bekender os til. Er de så helt galt på den, på afveje i forhold til Gud?

Det er et svært spørgsmål. Men jeg vil i hvert fald som udgangspunkt hævde, at det ikke er med Gud som med Rom ... ikke alle veje fører til Gud. Der er helt givet veje, der fører én væk fra den ene sande Gud, veje der fører os til falske guder/afguder. Dem er der en del af i omløb. En af dem hedder mammon. Og da det er en af de falske guder, Jesus specifikt nævner, er dét jo nok fordi, det er en af de mest almindelige; fordi det er så aldeles menneskeligt at sætte penge over alt andet og vente sig alt godt af dem. Og lader det gode vente på sig, har man vel håbet at holde sig til. Håbet om at lottoguden

engang, hvis jeg bare trofast udfylder min kupon hver uge, ja så engang vil unde mig sin nåde og lade det store held og den store gevinst tilfalde mig, så man dog kunne få lov til engang at mærke suset af noget større og blive løftet op over de evigt tilbagevendende økonomiske bekymringer og den grå hverdag.

Nej, ikke alle veje fører til den ene sande Gud. Men at alle veje ikke gør det, betyder vel ikke nødvendigvis, at kun én gør det? Jøden, muslimen søger de ikke også den ene sande Gud? Er det ikke den ene og samme Gud, vi taler om i de 3 store monoteistiske religioner Jødedommen, kristendommen og Islam? Jo, det vil jeg bestemt mene, det er. Men netop fordi vi taler om den samme Gud, er det jo altså også særligt vigtigt, hvad vi siger om ham. Jeg mener, hvis jeg står og taler med et andet menneske om en tredje person, der ikke er til stede. Og jeg siger, vedkommende er flink og imødekommende. Og den anden siger, at han tværtimod oplever ham som sur og fjern. Så er det netop vigtigt at finde ud af, hvad der er det rigtige/sandheden om ham. Hvis det ikke er den samme person, vi taler om, kan det jo være lige meget, om vi siger noget forskelligt.

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Det er jo fordi, det er den samme Gud, vi forsøger at finde vejen til og taler om, det er så vigtigt, hvad vi siger om Ham. Det er jo ikke ligegyldigt, om vi siger, Han er kærlighedens og tilgivelsens Gud eller siger, Han er en streng og utilnærmelig magt i det høje, der belønner de gode og straffer de onde.

Jesus kom i konflikt med sine medjøder, netop fordi de troede på den ene og samme Gud, Abrahams og Isaks Gud. Nu er det ikke, fordi jøderne på Jesus tid ikke kendte til en tilgivende og kærlig Gud. Men der var en tendens blandt de skriftkloge og farisæerne til at se loven som vejen til Gud. Holder du dig bare til loven, og lader være med at træde udenfor for dens afmærkede stier, er du på vej mod Gud. Sådan så Jesus bare ikke på det. Vejen til Gud går ikke gennem loven, men altid omvejen omkring din næste. Og når du kommer derud uden for lovens alfarvej ud til dit medmenneske, er der egentlig ikke nogen afmærkede stier. Der må du selv skønne og finde vej, finde ud af hvad der er det rigtige, det mest kærlige at gøre i forhold til det menneske, du står overfor. Der er du i en vis forstand virkelig på Herrens mark, dér må dit hjerte og næstekærlighedsbudskabet lede dig.

Og derude på Herrens mark er vi alle lige stillet, stillet lige som mennesker, om du er kvinde, mand, jøde, muslim, kristen eller noget helt femte, så er du dog først og sidst et menneske. Menneske først ... siden så jøde, kristen, muslim, mand, kvinde. Og vor kristenpligt gælder det, der kommer først, mennesket, det menneske, der altid har anerkendelse og respekt behov, tit og ofte også for en hjælpende hånd.

Men netop fordi Jesus skelnede mellem det, der var først, det menneske, der stod foran ham, og så det der kommer i anden række: kultur og religion, kunne han være ganske hård i sin kritik af det sekundære, dette menneskes kultur og religion, ganske hård i sin kritik af den jødiske religion, der netop tenderede mod at sætte loven over mennesket. Dertil sagde Jesus: Mennesker er ikke til for lovens skyld. Det er omvendt: Loven er til for menneskers skyld. Mennesket først!

Og sådan må vi også møde andre mennesker uanset deres kultur og religion med åbenhed og anerkendelse, og siden kan vi jo så diskutere/tale sammen om det med religion og kultur og om vejen til Gud. Det er den vej vor herre Jesus Kristus har vist os. Mennesket først ...

Lars Danner Madsen

Solbjerg Kirke

Salmer:

752, 300, 332, 379, 31